

„Obitelj je najveće blago Afrike“

Dr. Celine Tendobi prepričava svoje iskustvo načelnice odjela za majčinstvo Monkole Medical Centra (Medicinski centar Monkole) u Kinshashi, Kongo i ohrabrenja mons. Alvara del Portilla da pokrene Monkole. Članak je objavljen u „Vida Nueva.“

24.02.2014.

Za ljude koji pate nada se često rađa iz smione odluke grupe ljudi da ujedine svoje napore kako bi

odgovorili na štetu koja se nanosi društvu. Nažalost, također se često događa da ti naponi dobivaju malo ili nimalo potpore od države, entiteta koji bi u teoriji trebao pružati osnovne službe poput zdravstvene njege. Takva je situacija u Demokratskoj državi Kongo, drugoj na popisu najsiromašnijih zemalja. U njegovom glavnom gradi Kinshashi, Medicinski centar Monkole svake godine osigurava skrb za 100,000 Kongoanaca od kojih 80% ima vrlo ograničena financijska sredstva.

DR Kongo ništa ne pridonosi Centru čiji opstanak uvelike ovisi o potpori Opusa Dei, kao i o doprinosima drugih institucija i država. Usprkos potpunom nedostatku potpore državnih vlasti veliki su koraci učinjeni u pružanju zdravstvene skrbi lokalnom stanovništvu. Bolnica ima i školu za medicinske sestre (gdje je više od 500 žena primilo školarine za svoje medicinsko obrazovanje) te

odjel specijaliziran za borbu protiv AIDS-a koji je do sada skrbio za 5,000 žena i smanjio pojavnost novih slučajeva u pokrajini Kindele za 25%.

Ponos i radost Centra je odjel za majčinstvo koji je dramatično smanjio stopu smrtnosti novorođenčadi s 50% na 22% i slučajeve smrti žena prilikom poroda s 50% na 18%. Njegov program „Majčinstvo bez rizika“ pružio je pomoć za više od 30,000 trudnih žena u udaljenim ruralnim područjima i džunglama koje je država potpuno zapostavila.

Program za majčinstvo od 2008. vodi ginekologinja Celine Tendobi, 42 godine, jedna od glavnih uporišta u Monkolu. Nedavno je bila u Španjolskoj kako bi primila nagradu Zaklade Harambee za Promicanje jednakosti među afričkim ženama. Prilikom primanja nagrade objasnila je kako je uopće došlo do pokretanja

ove inicijative u Kinshashi: „1989. posjetio nas je Prelat Opusa Dei, Alvaro del Portillo. Vidjevši grozno stanje obrazovanja i zdravstvene skrbi u državi kao i potpuni nedostatak ikakve državne pomoći nagovarao nas je da učinimo što možemo kako bi pomogli potrebitima. Dvije godine kasnije, 1991, Monkole je, sa samo tri kreveta, počeo s radom. Danas ih ima 150.“

Unatoč svim naporima medicinskog tima koji je tamo zaposlen, nedostatak resursa je svakodnevna smetnja, moglo bi se pomoći većem broju ljudi kad bi imali veću financijsku potporu. Primjerice, kako Celine pojašnjava, program „Majčinstvo bez rizika“ ima samo tri klinike, strateški raspoređenih u ruralnim područjima u blizini: Eliba (od 1996.), Kimbondo (od 1997.) i Moruka (od 2003.). Četveročlani ambulantni tim (uključujući i veliki ekograf) u svaku od tri klinike putuje

jedan dan tjedno. Nekada sami moraju nositi medicinsku opremu s obzirom da ne postoje ceste do kuća gdje ljudi stanuju. Ponekad stignu točno na vrijeme za porod. „Jednom čak i blizanaca,“ rekla je sa smiješkom.

Iako su resursi ograničeni, Celine kaže da „nitko ne sumnja da smo referentna bolnica i da ispunjavamo vrlo važnu ulogu, s obzirom da država ne pruža ništa za zdravstvenu skrb ili obrazovanje i da velika većina ljudi nema pristup tim osnovnim službama. Postoje druge bolnice u Kinshashi, ali sve su privatne i vrlo skupe.“ Bolnica u kojoj radi ne postoji zbog profita, njezina je zadaća puno ambicioznija. „Želimo pomoći da obitelj nastavi biti veliko blago Afrike. Ovdje su velike obitelji norma, s 10 ili 11 djece, bez obzira na siromaštvo. Stariji članovi obitelji su najcjenjeniji članovi

obitelji. Ne možemo dopustiti da se nešto toliko lijepo izloži riziku.“

“Mi smo bogata zemlja,“ nastavlja Celine, „s velikim zalihama zlata, bakra i koltana. Zemljopisno je naš teritorij veličine pet Španjolska i ima 78 milijuna stanovnika. Ratovi su ovdje doveli do nevjerojatnog siromaštva. Između 1994. i 2008. zbila su se tri krvava građanska rata s preko četiri milijuna ubijenih ljudi. Čak i sada doživljavamo stalne gerilske napade.

Celine inzistira da je, nakon što nam je dala grubi pregled, jedino rješenje da se sve više ljudi osobno angažira kako bi napravili sve što mogu da riješe probleme države. Odatle njezina velika zahvalnost naporima misionara. „Oni čine mnogo za ljude u našoj zemlji, posebno na područjima zdravstvene skrbi i obrazovanja, što su osnovne potrebe i motor svih promjena u društvu.

Ovdje mislim na Isusovce i mnoge druge vjerske zajednice. Njihov rad je prijeko potreban, ali trebamo uključivanje još puno više ljudi.“ Zahvaljujući stipendiji Harambeeja Celine je nedavno bila u mogućnosti putovati u nekoliko gradova kako bi pokušala dobiti financijsku pomoć iz privatnih izvora, s obzirom da državni ne postoje.

Priča njezinog života pokazuje uzrok Celine težnje da pomaže onima oko nje. „Kao dijete oko sebe sam vidjela svu patnju. Shvatila sam da se mnogo djece razbolijeva zbog nedostatka higijene i pristupa čistoj vodi. Radi toga sam odlučila studirati medicinu i provela vrijeme radeći u bolnici u Barceloni. Znala sam da ću se jednog dana trebati vratiti kući, u svoju zemlju, gdje postoji iznimno velika potreba za angažiranjem nas koji možemo učiniti nešto kako bi promijenili naše društvo. Mi smo ti koji trebamo izgraditi svoju zemlju.

Celinin interes da pomogne onima oko nje uvijek je uključivao više od njezina posla doktorice. Dok je studirala na sveučilištu, ona i neki njezini prijatelji posvetili su vrijeme učeći mnoge žene u Kindeleu čitati. Sada se s nježnošću prisjeća tog vremena. „Radi se o vrlo siromašnoj pokrajini, gdje se žene gotovo ničemu ne uči i stoga mogu učiniti vrlo malo kako bi uspjele u životu. Također smo ih učili temeljnim vještinama poput šivanja i kuhanja, kako da prepoznaju bolest kod svoje djece, i posebno, kako da se brinu za higijenu u svojem domu.

U 1993, kada je imala 22 godine, Celine je bila postavljena na čelo obrazovanja o zdravstvenoj skrbi u općini. Danas, dva desetljeća kasnije, uz posao u Medicinskom centru Monkole, radi na odjelu za ginekologiju bolnice Sveučilišta u Kinshashi.

Sve svoje napore smatra vrlo malima u državi gdje je očekivani životni vijek 48 godina i 54% stanovništva mlađe od 15 godina.

Miguel Ángel Malavia / Vida Nueva

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/obitelj-je-
najvece-bлаго-afrike/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/obitelj-je-najvece-bлаго-afrike/) (8.08.2025.)